

Никодин чернодрилски

Успони

и

Падови

Предговор

Отсекогаш сакав,пред да станам прав и пепел,позади мене да оставам барем еден камен,незнам каков би бил и во кој облик,замене тоа е сеедно,но барем на тој камен да го пишува Моето Име,име кое ќе му пркоси на времето и забравот.

И токму затоа,прво некако наивно,а потоа веќе кога бев обземен вистински од маѓијата на перото и мастилото,започнав да создавам,да,да создавам,она што го чувствував длабоко во себе,.но и она што му го даваа великодушно музите,кои секогаш кога ќе бвеа околу мене,не ги штедеа своите инспиративни мисли,да ми ги подарат,којзнае,можеби тие знаат многу повеќе,од сето она што јас го знам,и ќе го знам.

Честопати,многумина кои ги читаа моите песни,а потоа приватно ги изнесуваа своите импресии или критики,кажуваа дека со својот јазик на кој пишувам,на некој начин му давам утеха на хаосот за сите збркани мисли кои се врзуваат во клопче пред мене,и тие се во право за ова..да повеќе ги тешев моите мисли,а хаосот,па него не би можел никој да го разврзи,само ги истргнував од тоа замрсено клопче мислите и ги редев,онака како што супевав да ги препознаам,

Многумина ќе кажат дека моите песни се исполнети,со тага,деструктивност,и слични негативности,но откако ова ќе го помислите или кажете,потоа самите себеси запрашајтесе,колку сте различни од мене,колку сте самите деструктивни,прво кон себеси а потоа кон другите,криејќи се позади најобичната маска која се нарекува Љубов.

Јас,барем имам храброст тоа чувство,гнев,омраза,тага,очај и било како други се нарекло да го извадам,и да го ставам на хартија..од една единствена причина ,што не сум совршен,а копнем према совршенството.

Никодин Чернодримски

Содржина

- 1.Расчекор со времето
- 2.Испокината Дремка
- 3.Недовршен Сон
- 4.Искупување
- 5.Сенка
- 6.Грешник или Блудник
- 7.Поп Цветко
- 8.Два Чекори
- 9.Ехото на Татнежот
- 10.Аветна свадба
- 11.Аловина
- 12.Бескрајна Празнина
- 13.Видов во Виденијата
- 14.Грешник или Блудник
- 15.Илузорен Сон
- 16.Лебедова Солза
- 17.Легура
- 18.Миг Лудило
- 19.Молитвена Агонија
- 20.Небиднина
- 21.Некролог
- 22.Ни Човек ни Сенка
- 23.Ноќ на Блудот
- 24.Од безредие во Ред
- 25.Орел Сонувач
- 26.Плачот на Виолината
- 27.Повторно Враќање
- 28.Проколнат Простор
- 29.Рев Душевен
- 30.Сеач
- 31.Сеидба
- 32.Сјајот на Тишината
- 33.Смрта на Стравот
- 34.Сновидение
- 35.Спасение
- 36.Стебло
- 37.Те има те нема
- 38.Фрагменти од едно утро
- 39.Царството на Кобникот
- 40.Молитвена

Расчекор во времето

Темниот мермер ми го затскрива хоризонтот.
Зборовите од тажалката се налепиле...
Како магнет влечат да ги слушнеш....
Лелекања ноќни се тие....
Земјата црна ги измамила од грлото.

Да чекорам ли сега ?
Мислата ме прикова со брутови рѓосани.....
Некади позади мермерот ќе да е....
Раскошна проститутка мами на блудничење.....
Отспротива моралот во ендек дебелеи.

Стрвниот поглед го праќам преку желбата.
Зарем и јас станав свер !!!
Каде ли го погребав тој кутар човек ?
Исплашено помислувам...
Зарем зборовите од тажалката се за мене ?

Ми остана само темнината да се борам.
До кога ли ?
Растрепереното будење избега од мене...
Го проколнувам часот кога стапнав тука...
Громогласната смеа на проститутката мами...
Со блудни мисли се ситам.

Испокината дремка

Испокината дремка се налепи...
Спиралната бела светлина тоа го направи.
Крвјосаните очи мирот го бараат..
Како утеха мала ли...
Надвор птицата колва во дрвото..
Барем тишината ја нема тука.

Грд сон кој пламени јазици има..
Се обесил на таванот па етего се смее ли се смее.
Тешките облаци надвор се препираат..
Мигот иден сакаат да го силуваат...
Бреме некое темно тешко да понесе...
Да се испили којзнае каде.

Ох мисла само една ми пролета..
Колку сакам барем сонот да ми се искапе во дождот..
Да дојде како самовила една,
Грутката страв што сеуште тежи ...
Грмотевицата сакам да ја здружи парампарче да ја направи,
Така полесен и јас ќе бидам.

Како ли пустошот во душата да го смирам,
Со лажни зборови само јадот го хранам..
Со длабока маскирана причина..
Со нејасни и недефинирани копнежи...
Во таинственава ноќ..
Испокинатата дремка се налепи.

Недовршено секојдневие

Некој чуден спој направивме
 Многу многу одамна беше тоа
 Јас и самотијата
 Рече
 Ајде да си играме човечки брак
 Јас ќе бидам невестата
 Ти биди момчето
 Ќе живееме среќно и раскошно
 Во нашиот дом
 Прекрасната празнотија
 Ќе видиш
 Многу ликови налик на човечки
 Ќе продефилираат низ одаите
 Но тоа знај тоа ќе бидат само бледите
 Изгубените и отфрлените сенки
 Кој лутаат ете така
 Многу и со гласови ќе ни се обраќаат
 Разговори долги тоа ќе бидат
 Полни со мудрост лажна
 Ќе веруваат самите ќе мислат дека им веруваме
 Еден чуден пиедестал ете ќе изградат
 Во темелите својот скриен детски страв ќе го стават
 Ги мачи секоја ноќ
 Ќе го воздигнат со зборови кој и самите не ги разбираат
 Некој друг им ги напишал
 Некој друг им ги кажал
 Тие треба само да ги повторат и да ги остават
 Ете таму каде се темелите нивни
 Од насмевките кога ќе градат
 И празнотијата ќе се исполни
 Со празнотија нова
 Немој да мислиш дека празнотијата наша
 Ќе биде празна
 Ќе ја исполниме со искреност
 Така од сенките ќе се заштитиме
 Напати со дрвја и камења ќе фрлаат
 На зидот
 Некаги незнаат
 И никогаш нема да знаат
 Кутрите тие

Искупување

Младоста на две половини се подели.
Едната спомените ги зеде..
Жива кал беше тоа не го знаеше тогаш...
Сега само рака подава за помош..
По некој крик осамен, кој птицава го краде.

Другата од среќа блика.
Ни студенилото ништо не и може.
Тивката долина ја мами повторно.
Ореолот светол ја чека таму.
Знам ѓаволица е штом јава на ветерот.

Обете друшки се тоа стари...
Клекнати во занес свој молат...
Да се искупат од грвовите...
Да се искапат во боженственоста.

Сенка

Ги растурам сенките по лединава...
Ги отурнувам од мене...
И мојата сега не ја сакам.
Викам !!!
Одиси од мене !!
Не сум твој господар да ме следиш...
Оди си !!
Еве ти ја давам посакуваната слобода..
Одиси веќе еднаш..
Оставиме гол..
Онаков каков што сум се родил..
Молчи..
Само се припила..
Во чекорот молчеливо ме следи..
Молчи..
Ги растурам сенките..
Тие повторно евеги околу мене..
Одетеси им зборувам...
Одетеси од мене..
Сакам да бидам сам..
Сам со својата голотија..

Грешник или блудник

Дали ќе имам сила и утре да заплачам ?
 Не ја разбирам веќе иднината ?
 Минатото како ми како го сварив.
 Денес со мисли нечисти шетам.
 Некој ѓавол изгледа ми ги даде..
 Погледи што сал страв влеваат..
 Некои кој ме познаваат..
 Етеги кутрите се крстат..
 Спасение за душата моја бараат..
 Разголени блудници на тротоарите !!!!
 Пискави и прмамливи понуди за грев..
 Незнам навистина незнам..
 Колку се големи казаните адски за грев ?
 Разнишаните колкови замајуваат..
 Дрскиот поглед прикова..
 Мракот те потикнува..
 Во армијата на грешници те запишува..
 Па што вели,глас непознат..
 Уште од раѓање си грешник..
 Барем сега докажи дека е така..
 Гревот будалче,повторно гласот евего..
 Гревот остави им го на оние кој го носат крстот..
 Музиката и безобразната воздишка..
 Ете гласот го замолчуваат во темниот агол го пикнаа.
 Утрото ќе зборува за ноќта..
 Грешникот можеби тогаш ќе заплаче..
 Крстот и тој ќе го понесе..

Поп Цветко

Ти жено

Грешница си ,блудница ли си,светица можеби си..

Јаболкницата натежна..

Јаболкото црвено пак узреало...

Мами со аловината своја..

Гревовите ги окајав вчера.

Недела ден беше...

Поп цветко благослов ми даде...

Рече мило..

Скоро гласот му беше татковски...

Оди чедо по својот пат..

Очи отвори..

Добрини стори триста...

Од грвот се чувај сега..

Нечесниот ќе те мамы пак..

Ти жено..

Грешница си ,блудница ли си,светица можеби си..

Подајми повторно само еден гриз да сторам..

Уште пет дни ми останаа,

Уште пет ноќи ме чекаат,

До недела ден.

Два чекори

Пред сенката твоја клечам
Недостојен сум веќе ликот твој да го милувам
На убавината да се сладам
Очиве мракот ми ги испи
Дупки црни ми остави
Рацеве гледај
Ветки суварки станале
Не те допирам
Не си земја црна бразда да сторам
Снагава свиткана
Небаре леска на ветерот што се витка сум станал
Сила немам
Ни миг виорот во тебе да го кренам
Нозеве крвјосани крастосани
Макадимите ми ги сторија
Срцево не ти го покажувам
Од бигори препукнато
Пред сенката твоја клечам
Сенка врз мене ти да фрлиш
Починка така ќе сторам
Ми останаа уште два чекори.

Ехото на татнежот

Се скрши небото на половина
Од облаците протече подмолно пискање
Не тоа беше болката на птиците
Некои ја нарекоа ноќ на ѓаволите
Грешникот на каменот клекна
Сонот со игли го бодеше
Шест изгладани месечини блеснаа
Просирна сива виделина настана
Црната радост живи сенки роди
Кој сурово безгласно липаа
Недостижната ноќ кукавички избега
Само сонливите гласови во сон се прпелкаа
Повеќето молчеа отколку што шепотеа
На грешникот во темнина роден стрели отровни фрлаа
Те знаеме курвини сине
Од курвинско семе оплоден
Со горчливи мириси ли сега не мамиш
Пенливи вирови на омраза нудиш
Ехото на татнежот го донесе
Моли се сега ти
Молисе за земјата да не мириса на свеж гроб.

Аветна свадба

Запејте ветришта лути
Некој вечерва ќе ја земе смрта за невеста
Некој сонувал диви песни на свадбари
Земјата алот темен го отвори
Кркори гласот пригушен
Гладна е темнината зарем трпеза нема
Евеја ноќта се потпре со студени дланки
На оро се фатија дождовите и злокобните магли
Никој не ја знаеше молитвата
Ни птицата која исплашено треперееше
Не знаеше да кажи
Сурова судино поштедија младоста
Трошките на сомнежот мигот го сопреа
За волчјата песна просторот го прекрие
Прикриени срните плачеа со солзи невини детски
Никој не погледна во нив
Никој не ја виде топлината на животот
Запејте ветришта лути
Овде во камената клисура
И чекорите се проколнати

Аловина

Седеше глува празнина на триножец трул
Безгласна тажачка на прагот сув
Ветерот со смеа раскошна
Гмечеше нечисти сили извалкани мисли
Проколнатото небо праќаше милост
Црни гаврани искубани страчки
Ерген остарен,лита кожа снег коса
Дните ги синџир врзуваше,рѓосана низа
Легна темницата на постела мека
Блудница раскошна врела ѓаволица
Само дамките аловина останаа
Цветови овенати по црвеници распослани
Плачот на мома под врбата
Липтање сонливо
Животот е сон минлив
Само смрта е стварност.

Бескрајна празнина

Беше кошмарен ден заробен во
 Пладнето
 Или беше кошмарен лете жежок
 Сон
 Ревеше и молеше пискаво за милост
 Двојникот
 Близнакот на својата сенка тука го
 Виде
 Во пустелијата сега беше беден дождеалец
 Осамен
 Плачлив со плачлива молитва
 Кажана
 Простими што братаси твој го омрзнав
 Го отфрлив
 Го закопав, во три реда рофка земја
 Немиросана
 А јас жив мртовец катадневно
 Ползам
 Пробувам на денот очите да му ги
 Ископам
 Пробувам на ветриштата устата да им ја
 Закопам
 Попусто, не сум светец, очите ми пропадна
 Ослепев
 На грбот мој Мојсиевата ластегарка знај
 Се испружи
 И во кал се валкамв и во пепел темен се
 Прпелкав
 Попусто, гревот од смрта сениште ми се
 Залепи
 Котелец дните ми ги разврза насекаде
 Околу
 Бескрајот на празнината.

Видов во виденијата

Видов

Во тие ноќни виденија

Како се испишува судбината нечија

На карпа ронлива

Видов

Молитва во тие очи

Кои темнината сакаше да ги голтни

Јазикот на љубовта да го замолчи

Имињата кои не се запишани

Ете во книгата на животот

Да ги прочита на глас

Видов

Како змијата висо на столб

Превртуваќи се во агонијата

Пиеќи ги последните капки на гневот

Видов

Како земските награди тонеа во ништожноста

На величествената блудница

Која радосно матеше многу води

Додека страдалниците изнемоштени

Смрта ја поздравуваа како свое олеснување

Видов

Како трагата на времето

Не е никогаш загубена

Грешник или блудник

Дали ќе имам сила и утре да заплачам ?
 Не ја разбирам веќе иднината ?
 Минатото како ми како го сварив.
 Денес со мисли нечисти шетам.
 Некој ѓавол изгледа ми ги даде..
 Погледи што сал страв влеваат..
 Некои кој ме познаваат..
 Етеги кутрите се крстат..
 Спасение за душата моја бараат..
 Разголени блудници на тротоарите !!!!
 Пискави и прмамливи понуди за грев..
 Незнам навистина неznam..
 Колку се големи казаните адски за грев ?
 Разнишаните колкови замајуваат..
 Дрскиот поглед прикова..
 Мракот те потикнува..
 Во армијата на грешници те запишува..
 Па што вели,глас непознат..
 Уште од раѓање си грешник..
 Барем сега докажи дека е така..
 Гревот будалче,повторно гласот евего..
 Гревот остави им го на оние кој го носат крстот..
 Музиката и безобразната воздишка..
 Ете гласот го замолчуваат во темниот агол го пикнаа.
 Утрото ќе зборува за ноќта..
 Грешникот можеби тогаш ќе заплаче..
 Крстот и тој ќе го понесе..

Илузорен сон

Се преплатив на еден сон
Оревуар
Рече продавачот на заминување
Со смеата просторот го затвори
Уживај сега во својата самотија
Студот
Суви чивии забодуваше во месото
Бесмислено
Пишував визији на подот излитен
Ме демнеа
Празни очли мали чудовишта
На белото платно
Непозната азбука зачекори
Добро е
Сиот живот стуткан во една мисла
Ќе го расплетам
Ако треба заедно со бескрајниот дожд
Голтав
Ненаситно нејасни ликови
Ги измислив
Смета да ја направам поубава
Привиденија
Лесни и прозирни тогаш стануваа
Шепотев
Самиот на себе кураш си давав
Кога
Од искра ладна пламен ќе стане
Тогаш
Илузијата сон стварност ќе ми биде.

Лебедова солза

Земјата пепелта лакомо ја зеде
Небото душата ја благослови
Лебедот за последен пат песна испеа
Страдалникот дверите божји ги побара

Првата солза лебедова брановите ги разбуди
Ликот страдален да го наслика
Огледало да стане
Бог да се огледа,лика и прилика да види

Шест дни изминаа втората солза капна
Земјата црна кал стана
Ветриштата калап донесоа.фигира створија
Бела војска долета,нова душа вдахна

Трета солза капна невинно се слизна
На рогови под копита во оган прегоре
Страдание створи патеки отвори
Копнеж за нов ден всади,мир да се нема

Од вчера до денес,од денес до утре
Од денес до утре,од земја до вода
Од вода до небо,од небо во пламен
Од чекор патека,од патека во чекор.

Легура

Шепотот на пламенот се растури
Црвените цветови расцутија на иловицата
Жолтите лисја повторно ја пишуваа епопејата на мртвите
Пламнуваше ете така пандорината пролет
Некои кој тогаш сонот му прегорел
Кој мигот жед му донел
Прочитал во клисурата некои зборови
Не ги разбрал ни тогаш ни сега
Свер е тој
Кој нема пријател
Ни во тревата, ни во стеблата, ни во каменот
Тој и никогаш не го читал животот на брановите
Тој и тука трча со развеани коски
Беше и остана безимен давеник
Мртва е неговата смеа
Мртов е неговиот грев
Од него остана само легура тешка
Од мртви сништа и непостоење

Миг Лудило

Во прегратките на ноќта некаде далеку
Плачот на детето се изгуби

Копнежот за уште една месечина остана
Тлее како пепелта во огништето заборавено

Крадешкум една мисла заминува
Остана глува тишина во глува доба

Цинични насмевки сенките разнесуваат
Стравот од пламенот на свеќата го немаат

Дојде и тој кобникот гласникот на несреќи
Да колва длабоко во душата распарталена

Црниот гавран црна песна запеа
Патилата ги разбуди во оро ги поведе

Ни полноќ уште недошло тивок крик евего
Го бара времето изминато со лажни надежи

Миг чекор ли е потребен извика детето
За ова лудило да измине сонот да пристигне

Молитвена агонија

Кучешки збифташе смрта во орото непрегледно
Ги озлобуваше дните тмурни отугени
Ги ослушнуваше скриените лакоми молитви
Корнеа заспани сништа во дамарите
Во нејасна празнина одекнуваше смеа без лице
Во тилот се врежа со здив жежок помулува
Кучешки залаја и човечки ревеше болно
Уште немртов гробот го сонам
Доста ми е да го носам на вратов
Ѓерданот на умирања и раѓања секојдневни
Ако вчера бев една рака живодиво месо
Ако утре бидам купче прав и пепел сив
Ден денешен нека не ме пара со острици лути
Ете толку сакам.

Небиднина

Залезот на денот пристигна величенствено
Тупотот на темнината го најави
Од волчјата пештера ехото дојде
Ја душкаше како свер гладен душата моја

Мирисот на темјанот не го мирисам
Одекнуваше во темнината
Човек ли си авет ли си
Покајничките мисли ги немаш
Богохулник ќе да си.

Веќе мирисаш на есенска рѓа
Со солзите небото го изми
Смрта ли ќе ја сликаш тука
Мозаик голем е таа излепена со души разни.

Тука туѓата тага и сопственото умирање се патоказ
Искинатото липање е ефтина гозба
Заборавениот крик е чекор напред
Небиднина е ова несрѓнику, небиднина ако знаеш што е тоа.

Некролог

Безсвездените ноќи немаат милост
Реват бараќи ги прогонетите
Кои празнината ја носат во градите
На место тапкаат, во себе мрморат
Гревота и страмота е
Да се чепка во заборавената младост.

Сега и годините тежат
Сега и очите мамат
Сега изминаа две децении
Сега завршува талкањето.

Ах земјо земјо за три мангари продадена
Те изодивме планините ги љубевме
Реките твои бистри ги опеавме
Срцето ни го искорнаа, диво месо ни ставиа.

Овде во пустелијава клетвите се нашата радост
Етего и штурецот проколнува со песната
Змијата отров не плука, јајцата смут и биле
Слепото лудило не води по крстопати.

Овде мракот не исцеди
Соништата од дамарите ги искорна
Овде земјо моја
На секој камен некрологот твој го гледам.

Ни човек ни сенка

Од невидот на мракот
Од невидливата магла
Од јазот со матни вирови
Се роди копилето на јадот
Безизлезот во недоразбирањата го расфрли
Почвата плодна со тврдоглавост ја награди
Така богата жетва на гладот му приреди
Кошмарните сништа стапица поставуваа
Ни човек,ни сенка,во ист миг ловеа
Мислеа ѓавол црн проколнат е
Одеше,шеташе,скиташе
Од камен на камен
Од дилема во заблуда
Слепопокорен беше тој ете тогаш
Кошмарните сништа стапица повторно поставуваа
Ни човек,ни сенка,во тој миг ловеа.

Ноќ на блудот

Пијани сништа ја натиснаа ноќта
 Дрско и безобразно
 Мислиш блудница дваесетгодишна е
 Ја драпаат од сите страни
 Да беа пци збеснати милост ќе имаа
 Ете некои за бутини ја фатиле
 Тегнат здувено лигите им течат
 Ги мами темнината
 Им шепоти одсекаде околу нив
 Ќе ве нема утре
 Само мртви сеќавања останувате
 Нечии
 Расчеречетеја на сто страни
 Сака да ве имасите одеднаш
 Збифта слушнетеја курвински
 Копиле не едно,не сто
 Илјада зачнете
 Крикови одекнуваа,воздишки пијани летаа
 Блудот течеше,река непресушна беше
 Екстазата петлите ранобудци ја најавија
 Така на утрото му раскажаа
 Ноќта на блудот измина
 Ноќта на страста заврши
 Вечерва војска темна е зачната
 Ромори во утробата темна го слушате.

Од безредие во ред

Стана ред во безредието на денот
 Недозреаните мисли извикаа
 Недорасонетите желби ред фаќаа
 Кутриот сомнеж избега со двоножен галоп

Испрекинати зборови се смрзнаа
 Во киселиот воздух ги снема
 Двобојната слика се исправи огледало стана
 Видетесе сите ликот спознајтего свој
 Уловен на белината аветот проколнуваше
 Очите ќе ви ги испијат црни далечини
 Жив песок во крвта ќе ви потече
 Ќе ве снема како недопишано писмо

Стана ред во безредието на денот
 Недозреаните мисли смилено извикува
 Недорасонетите желби во ред беа
 Кутриот сомнеж маглата го прекри

Се цепеше платното на утрината
 Предеше бавно пакоста облаци темни
 На скрките се оплодуваше бел сон
 Тука секоја снегулка имаше име
 На безимениот скитник тепих од каење му сновеше

Навистина стана ред во безредието
 Мислите смилено етеги во ред
 За желбите место оставаат
 Сомнежот каде ли го снема.

Орел сонувач

Завеана во мене спиеше мојата моќ
Тоа е стара тајна запретана
Некој таинствен ветар дувна
Ја разбуди и и рече
Лошата надеж и плитката среќа
Евеги осамнаа мртви
Облакот им се подбива
Судниот ден им го кажал
Сега ве врежавме во минатото постоење
Знаците ви ги рушиме, патот ви го бришиме
Мислевте бесмртни сказни ќе ткаете
Мислевте тркалото вечно ќе го вртите
Не видовте, не слушнавте
Земјата рид стори, писок одекна
Процеп се стори, аждаја рикна
Како веда со кус блесок траевте
Блескотните очи темнина ви донесоа
Во пуста земја од ветришта испустена
Змиски јад најдете, змиска љубов љубете
Сенко на непостоењето пред вас оставаме
Друшки верни сега на плеќи имајте
Вашето минато зло солени солзи направија
Длабат во времето проклетници стануваат
Таинствен ветер дувна
Старата тајна повторно ја завеа
Ја однесе во седало на прел сонувач.

Плачот на виолината

Плачеше вечерва пискаво виолината
Мирисот на темјан и босилек ја потикнаа
Ја свиреше тажно
Измислената романса од непознатиот виртоуз
Гудалото
Како нож кама ја параше ноќта
Од болката и свездите ослепуваа
Богомилка на мост песна клетва запеа
Се кинеше тогаш границата тенка
Мечу сонот и јавето
Камена коцка од улицата се пробуди
Влезе во сонот песна со песна лелеава
Јавето проговори
Таму во гората има волчја свадба
Ќе ги украдам нотите од виолинава
Ќе се лизне тука млак ветар
Ордата ме чека на ледина
Ластовиците во цвркот пророчки сон раскажуваа
Ќе воскресне повторно виртоузот наш
Ќе пее долго додека полноќта ни избега
Искинатите сеќавања нема повеќе да бидат искинати.

Повторно враќање

Мојна е силата на моите солзи
Во неа слеав болка и малку потајна надеж
Несакам повеќе сништа на осамен скитник
Сонував зошто празнината напати ми се смееше
Многу одамна очајот го затворив со шимшир порти
Во сараите ширни го оставив тивкиот плач
Некому мојата тага слаба храна му беше
Со смрта ме загради.јас животот го славеа
Спроти мене бездната на срмаот ја отворија
На дно прошката со лелек да моли ја оставија
Не дојдов тука вашето сожалување да ми го дарувате
Од вашата омраза скалила ќе сторам
Подвиг ќе направам кон себеси ќе се вратам.

Проколнат простор

Ветриштата јурат на небото кон запад..
Бегаат од нас очајниците...
Прашливава земја не теши...
Деца мо сте вие.

Копнежливата душа пркоси
Малку и плачливо моли...
Бегај од тука од овој разорен пекол..
Утре можеби тука прав и пепел ќе биде.

Сега некој друг пркоси..
Секој има право да сонува..
Дразни од далечината мирисот на непознатото..
Којзнае можеби идниот чекор е во празен бунар.

Останувам верен на просторот.
Лебдам меѓу очајниците..
Прикован и залепен од нивната тага и очај..
Тантал сум за нив се фалам сам на себеси.

Брановите од носталгија ме заплиснуваат..
Пред очите се редат со филмска брзина..
Пенливи зборови од спомените ми течат..
Проколнат мора да сум кога сум тука.

Рев душевен

Рев ранета душа
Од невидливоста се цеди живот
Под кожата остана малку надеж
Рев ранета душа
Со катинар зарѓан сака да го заклучи ревењето
Ревот ја натера
Јасиките и пролета да ја заборави
Темјанушките овенати да не ги види
Рев ранета душа
Самата на на себе си зборува
На мртвите им е сеедно
Ни камшикот на ветриштата не ги боли
Рев ранета душа
Глуви глуварчиња револтот го збираат
Привид и привиденија го земаат
На карпите варовник го лепат
Модрикавата тага на приквечерот
Го најде безимениот поток
Ги пушти уздите на времето
Го забрза со дрска брзина
Ревот го продолжи.

Сеач

Синоќа на полноќ
Сеач на сонови несонети бев
Во бела пустина испустена
Чучурлига со душа скршена песна ми запеа
Јадот свој го истураше
Погледај сеачу во синото време
Слушнија лудата карпа што ти зборува
Омрзнат и отфрлен скитник е тоа
Во оваа земја пустелија
Со музиката на дамнешните времиња дојдов
Љубовта на дланка ја носев
Извор кладенец тука створив
Горделивоста дојава тука пустош стори
Безобзирноста доползи прав и пепел направи
Одиси додека камен миг не си станал
Чувајги сништата за некоја друга пољана

Сеидба

Фрлам семе од нов збор
Во рамницава бесмртна
Така знам и моето име ќе никне
Така знам нема да умрам
Не се сомневам сега во тоа
Не сум кукавица
Не треперам од страв
Душата ми е плодна нива
Мудрите зборови залаци вкусни се ете
Врапците со почит пеат
Водите понорници тука сила губат
Изворите на патилата
Кон понорот на заборавот итаат
Бешумното време сеидбата ја благослови
За довека да биде.

Сјајот на тишината

Го видов сјајот на тишината
Бесконечно битие украдено дете на времето
Отфрлен сај на месечината
Прегорен блесок на светлината
Копнежот осамен го распостилаше
Никулец на новото раѓање
Дар шума од мигови му даде
Жилав пород млада фиданка никна
Кон далечното изгревање на муграта тргна
Преку заспаните предели тоа беше.

Смрта на стравот

Мангупи градски
Во мраков темен пукаат
Неконтролирано,збеснато
Стравот свој го стрелаат
На периферијата пуста
Губилиште тие тука направија
На два чекори
Гроб три прсти длабок му ископаа
Околу две бразди тргнаа
Две суводолици станаа
Ангелите дојдоа
Химната на стравот ја запеаа
Тогаш црните коски се видоа
Во гробот местото си го најдоа.

Сновидение

Ги паметам бодежите на дамнежните дни
Далечни слики на минатото
Невидлив ловец кој во сонот ме скорива
Копач на сопствената среќа
Во моите богати рудници од болка
И самотијата чемрее кутрата
Се покривам со надежта страдалничка
Душевна тајна замолчена
Муграта за спас ја барам
Неа проклето ја нема
Само бледи одблесоци на патилата
И здивена сила на привидот
Кој татнеж ромор правеше
Небаре големо сновидение беше.

СПАСЕНИЕ

Белите молскавици го соголија
 грчот на земните стари тајни
 испишани на белутрак камен
 клечеше грешен светец испосник
 го пиеше жедно небото широко

Некој нечиј сомнеж ја изглода темнината
 пред девет само дни
 месечината му ги подаваше рацете
 дојди го молеше
 претплати се на еден сон

Името твоје ќе живее во вечноста
 се додека има луѓе на земјата
 кои ќе ги копаат очите на денот
 ноќта со ветришта ќе ја растураат
 бронзена песна така за тебе ќе пеат

Од устата на млад бронзен пеач
 големо своно ќе одекне
 златни надежи ќе лее
 стравот во стуткана лушпа ќе спие
 смрта во мали калапи ќе се крие

Во празното срце гласот ќе рие
 црни кикотења и црни коски тогаш играат
 стара богомилка од маглините евеја иде
 ја гонат мали црноглави ѓаволи
 молитвата за спасение на светецот ја носи.

Стебло

Црно и труло стебло станав
 Од пелин стебло израснав
 Со сомневањата разни разлистав
 Така суровиот студ го испраќав
 Така мразови кршев
 Така пролета ја дочекував
 Копнеев по само една грутка сонце
 Со копнежот за птица сонував
 Напати на земјата грвовите и ги окајував
 Ја молев за прошка
 Зборовите јадосани ги истурав
 Морав тогаш да ја раздиплувам ноќта
 Ги распостилав свездите
 Итрица
 Низ решето ѓаволско ги пушташе
 Слаткиот шепот ќе го пратеше
 Ќе легнев во нејасната
 Недефинирана утроба на утрешнината
 Ќе го заробев бесот на ветерот
 Ќе ја припитомев здивената вода
 Ќе ги слушав змиските карпи како пеат
 Како ткаат на самовилскиот разбој
 Руба невидлива со таинствени бои

.

Те има те нема

Те има те нема

Ете сега знаеш како е да си човек

Господ ти дојде на гости

Не го навечера го испади на сокак

Сараите ти ги запали

Огинот небесен го пушти

Рубата ти ја пеплоса

Гол те остави на калдрма

Ете сега знаеш како е да си човек

Друмовите твои заборавени сега изодиги

Зборовите твои некажани сега кажиги

Ете сега знаеш како е да си човек

Навечер славејот не пее но ја слуша твојата молитва

Дење аветот не шета но го знае твојот страв

Човеколиката карпа ликот ти го покажа

Ете сега знаеш како е да си човек

Спуштиго погледот во земјата што ја пеплоса

Во пепелот клучот од катинарот побарајго

Го заклучи срцето твое многу одамна

Пронајдиго и повторно ќе дознаеш

Како е да си човек

Прекриен со својата голотија денес те има

Покриен со својата голотија утре те нема

Фрагменти од едно утро

Пред погледот
 Дива ранета птица летна
 Недосонуван отфрлен сон
 Со јатото гракаќи замина
 Остана мачната самотија

Правлив и рѓосан часовник
 Сиркаше срамежливо во времето
 Клатното сега сила немаше
 Миговите празни го поразија
 Празнотијата пајажините му ги подари

Крадецот на идни чекори
 Горделиво пладнето го зароби
 Таа мала и смрдлива лага
 Утре ќебиде подобро
 Се налепи на муграта тажна

Маглата леплива
 Белината беше ја приграбила
 Со мистичност и страв ја исполни
 Благородник авет сега шета
 Благослов со клетва кажува

Само кандилото остана
 И три грама осветено масло
 Зракот на надеш да го чуваат
 Така сеќавањата ги буричкаат
 Дарот од боговите што го оставиле

Царството на кобникот

Во зборовите на последниот кобник
Пиштеа луњи од далечните заборавени земји
Јас сум Громот, молетесе, помолетесе, непомолени
Јас сум песок пустински клекнете немиросани
Јас сум камен ладен застанете неблагодарници
Ова е грешната земја царството на грешниците
Ова насекаде е песок браќата ваши се
Јудеја е ова Јудеа запамете добро
Вашите дни беа воденица вечна
Мелевте неразумно, валајцата ја скршивте
Трепетот на старото кандило не го барајте
Залудно го скршивте
Слепата есен тука со слепило ќе ве награди
Вие тогаш среќни до бескрајот ќе бидете не знаете
Плисокот на тагата ќе ве милува катадневно
Вие метании три морате да направите
Зборуваше кобникот додека се палеа безволно светилките
Светлината тука подари сон безнадежен
Илјадници криви оштри гогови
Ромор од илјада невидливи копита кои газат болно
Зборуваше кобникот додека се палеа безволно светилките

Молитвена

Пресвета Мајко

Ако веруваш во постоењето на мојот грев

Сотрime како пес скитник

Ртењето на проклетијата ме фати

Со жилите по вените ми се распосла

Го љубев напати страсно студениот цвет на сонцето

Кога паѓаа криљата на ангелот

Не го слушав плачот на разјадената месечина

Кога младоста на рвеник ја оставав прегоре од темјан

Грдотијата од зборовите сонот ми го параше

Татнеше ехото се до првиот детски плач

Грбавите планини волчјите крстопати ми ги даваа

Арамиски несон тогаш ме заробуваше

Прогонет бев од огништето

Суводолици околу очите се родија

Времето напати ги бришеше минатите дни

Новите ги проколнував

Разбранувано доаѓаа да ме поклопат во непостоењето

Без костур во себе

Распнат на ветриштата ова молитвена песна ја пеам.

Рецензија

Тајните закони на нашиот најинтимен дел од животот, почнуваќи од самите желби, па до копнежот за вечноста секогаш некако не врзува за Љубовта, навистина, сите овие фази на тајност поминуваат во оној за нас непознат распон од среќа до тага. во меѓупросторот на овие две најважни емоции, се наоѓаат сите други чувства кои не прават секогаш да гледаме и чувствуваме многу Човечко, ако се изгубиме во тој замрсен лавиринт, веќе ги губиме атрибутите на самосвесно суштество.

И овде, како и многупати на други стихозбирки, повторно го наоѓаме Чернодримски како со својата уметничка стрпливост се разголдува, водеќи не по една од неговите камени патеки.

Додека ги читам, а потоа ги доживував неговите песни, поворно можев да го видам како оди по своите зборови, кои пред него танцуваат со некој чуден ритам, веќе искусен во нивната заносна игра, тој ја прифаќа нивната игра, оставаќи тие да го водат онаму каде што треба.

Ох мисла само една ми пролета..

Колку сакам барем сонот да ми се искапе во дождот..

Да дојде како самовила една,

Грутката страв што сеуште тежи ...

Грмотевицата сакам да ја здроби парампарче да ја направи,

Така полесен и јас ќе бидам.

Грижливо, скоро со родителска љубов, се грижи и за мислите, кои се негови најпрефинети производи на неговата душа

Знам,во една прилика,повеќе злотно кажа една поетеса,на која и се читаше стравот од секојдневието,за Чернодримски

-Проклето слободен Човек,кој секогаш е помеѓу нас присутен,но повеќе формално отколку вистински..

Некој чуден спој направивме

Многу многу одамна беше тоа

Јас и самотијата

Рече

Ајде да си играме човечки брак

Јас ќе бидам невестата

Ти биди момчето

Ќе живееме среќно и раскошно

Во нашиот дом

Прекрасната празнотија

Зарем некој кој не ги забележува и небитните формалности,може ова да го напише,и да ја забележи празнотијата,не,само Поетите,оние вистински можат да се согласат на ваква комбинација,која за многумина е тотален пораз во животот.но за чернодримски и празнотијата е исполнета со нешто,која кога ќе ја прифатиш,како што кажува тој е сепак исполнета со многу светови.

Би требало уште многу да пишувам,но сепак ќе завршам со големите зборови на Бодлер,кој ја кажал точната дефиниција за поезија и Поет

....Поезија,ако Човекот сака и најмалку да се симне во самиот себеси,и да ја испита сопствената душа,да се сети на сите

доживеани радости,но и падови,нема друг пат до себеси а нема и друг начин освен Поезиата,па така,ниеден Поет,неможе да биде племенит,ни пак вистински голем,и тој самиот,и неговите зборови,единствено ако не пишува од задоволство,се друго што е напишано за слава,и награда не е Поезиа.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките

каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегувајќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода-8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Успони и Падови

Скопје 2011 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент
Охридски”-Скопје

Успони и Падови 2005 година 50 страни

ISBN-10 608-4778-30-5

ISBN-13 978-608-4778-30-1

EAN 9786084778301

